

I ara què?

per Argemir González

De la històrica diada d'enguany han sortit dos clars guanyadors: CiU i PP. Per ara l'únic full de ruta que coneixem de CiU és que calia anar a la manifestació d'ahir a demanar el concert econòmic o sinó es passaria a reclamar la independència. Després tocava a **Artur Mas** anar a negociar el concert econòmic 'a la basca' amb

Mariano Rajoy. Aquest ja ha dit per activa i per passiva que no pensa ni negociar-lo i, és clar, ni concedir-lo. Davant del fracàs de les negociacions l'alternativa anunciada per Mas és convocar eleccions anticipades que guanyarà àmpliament. De fet la campanya ja l'ha fet i de la mateixa manera que la manifestació del 10 de juliol de 2010 el va catapultar al Palau de la Generalitat, la manifestació d'ahir el portarà cap a una majoria absoluta o, si més no, una majoria còmoda.

La qüestió, però, és preguntar-nos, i després què, Artur Mas? CiU ha excitat les seves masses i ha ajudat a transformar l'autonomisme/federalisme de la coalició en independentisme. Molt bé, però això significa tenir l'obligació de tenir un full de ruta que o bé és molt i molt secret o no es veu per enlloc. Si l'aposta independentista de CiU va de debò, cosa que jo encara dubto, i no és simplement una estratagema per aconseguir tenir més força per negociar el concert econòmic, està portant al catalanisme a un carreró sense sortida perquè, en la meua opinió, el PP no cedirà el més mínim amb la seva actual majoria parlamentària. De fet l'agenda política nacionalista li és molt còmoda al PP: enfrontar-se a l'independentisme català farà oblidar el seu fracàs davant de la crisi econòmica i les polítiques de retallades de l'Estat del benestar, i li pot regalar un nou període parlamentari de majoria absoluta. Fins i tot l'impacte electoral a Catalunya pot ser positiu per al PP vist el grau de desfeta en el que es troba el PSC, l'únic que podria rivalitzar amb els conservadors per la capitalització política dels molts que a Catalunya encara són fidels a la idea de mantenir-se dins l'Estat espanyol, el 49% segons El Periódico de Catalunya. El mal que ha fet al PSC la presència de destacats líders del seu sector catalanista pot ser irreversible per la imatge de partit trencat, pels dubtes sobre la seva proposta de model territorial, oficialment federalista, per la manca de carisma del seu secretari general i per la seva incapacitat de liderar una proposta alternativa a la de CiU.

La manifestació d'ahir era inequívocament independentista no només per qui convocava i el lema de 'Catalunya, nou Estat d'Europa' sinó per la massiva presència de l'independentisme català. Ha estat un error històric dels federalistes catalans, que són molts, donar recolzament a la manifestació. El sector

catalanista del PSC no ha manifestat el seu canvi de posició cap a l'independentisme. Si fos així ho tenen molt fàcil: l'oferta política independentista és abundant i no els hi cal ni crear un nou partit que per això tenen en el sector socialdemòcrata a ERC i en el sector liberal a CDC. Si la seva presència s'explica per motius de política partidista interna i no per conviccions han matat a **Pere Navarro** però també s'han fet ells mateixos l'harakiri electoral. El mateix podem dir de la coalició d'ICV-EUiA. Ha estat patètic veure els esforços de **Joan Herrera** per fer creure que la macromanifestació era no només una reclamació d'independència sinó a favor dels drets socials: ningú va sentir cridar pels drets socials i contra els que els retallen aquí -CiU i PP- i a Madrid -PP i, no ho oblidem, també CiU- en canvi sí que vam poder sentir els aplaudiments al conseller **Mas-Colell** i al president Mas a la sortida del Parlament.

La realitat és que el cicle polític ha canviat com un mitjà. Fa un/dos anys l'agenda electoral a Catalunya i a Espanya la marcaven els defensors dels drets socials, és a dir, 'els indignats'. Aquests han demostrat la seva incapacitat per forçar canvis profunds en triomfar la línia abstencionista. Davant de l'agreujament de la crisi econòmica i el fracàs de la mobilització social 'indignada', ara bona part del poble català ha apostat per la via secessionista amb l'esperança que en tenir Catalunya una economia potent, sols en tocarà més a repartir i per tant estarem millor posicionats per suportar i sortir de la crisi. Això, però, és només una hipòtesi. En primer lloc perquè si bé és cert que Catalunya pateix un dèficit fiscal envers Espanya -com Alemanya envers Europa- també ho és que tenim un superàvit comercial finançat amb el nostre dèficit fiscal -com Alemanya. I a Alemanya no li va malament. En segon lloc, ahir mateix la Unió Europea es va encarregar de recordar que l'entrada d'un nou estat en el club no és automàtic sinó que s'ha de demanar i els seus actuals membres ho han d'acceptar i això vol dir temps, justament el que no té l'economia catalana. En tercer lloc, cal recordar que el nostre millor client comercial continua sent Espanya i res garanteix que un client cabrejat i empobrit ens continuï comprant. I en quart lloc, perquè qui sembla liderar el moviment, és a dir, CiU, té un model social neoliberal que en aquest moment aposta per rebaixar els costos laborals baixant els salaris i reduint l'aportació patronal a la Seguretat Social, i 'encongir' l'Estat que vol dir que la majoria perden drets socials. En resum, podem acabar sent un país independent, com Andorra, amb els mateixos drets socials que ells, és a dir, cap.

Publicat al Diari de Girona del dia 13 de setembre de 2012